

L'últim dia

El brogit de les rodes de la maleta era l'únic soroll que trencava aquell moment, aparentment neutre. Es va frenar davant la porta oberta i va ficar la clau al pany decidit a fer l'últim pas i tancar-la darrere seu. Però una llambregada li va encongir el cor i va sentir com els ulls se li humitejaven. Va ser llavors quan el pas ferm es va convertir en indecisió i no va poder evitar aturar-se al llindar i girar-se per fer un darrer cop d'ull a aquell vestidor ja completament buit, amb el terra brillant per l'aigua escampada després de la dutxa reconfortant i esvalotada de tot l'equip. L'última dutxa amb tot l'equip...

Passades les abraçades i les encaixades de mans s'havia agafat aquella litúrgia post-partit amb tota la calma, assegurant-se de ser el darrer de completar-la. El comiat a la pista havia estat emotiu, amb els càlids aplaudiments de l'afició de tota la vida: la família, els amics, els nens i nenes del club i els veïns incondicionals que mai no es volien perdre un partit d'hoquei de l'equip del poble. I el passadís dels companys amb els sticks alçats gairebé retent-li honors... Quin instant tan especial! Inoblidable. Però ni en aquells moments, sentint el seu nom proclamat com una única veu mentre acabava de sortir de la pista, no se li va escapar ni una sola llàgrima. Estava prou aclaparat per deixar-se anar.

En canvi quan, en la solitud, va llançar aquella última mirada al vestidor buit un calfred li va recorre l'espina i va notar com li flaquejaven les cames. Va ser en aquell instant quan es va adonar que tancava un capítol realment important de la seva vida, i que el veritable tresor d'aquells 26 anys dedicats a l'equip de casa el deixava en aquell petit espai despulalat de cap luxe, en aquells bancs austers de fusta on s'havia canviat tota la vida. Una vida esportiva en resum panoràmic va omplir la seva ment i va buidar la seva mirada, com si es projectés en les parets blanques. S'hi va veure a ell mateix, quan tot just aprenia a aguantar l'equilibri damunt les vuit rodes i reclamava a la mare que li lligués les botes tan fort com pogués, com si en aquells cordons li anés la vida. Va recordar el dia que, tot just amb 8 anys, li van posar la samarreta del club per disputar el seu primer partit. Més important encara: aquell dia va ser conscient que el que sortiria a la pista era un equip, uns companys, alguns dels quals esdevindrien ja part inseparable de la seva vida.

En aquell vestidor buit es va veure a si mateix quan era un benjamí i aprofitava aquells moments després dels entrenaments per intercanviar cromos de la col·lecció de moda. Li va venir a la memòria aquella derrota dolorosa en els últims segons, que va fer que per primera vegada s'omplís el vestidor d'un mar de llàgrimes. Però també com, amb la dutxa posterior i la força del grup, aquella tristesa es va escolar amb l'aigua recuperadora. Entre aquelles parets li van ressonar els missatges savis i encoratjadors, de vegades barrejats amb alguna petita esbroncada igual d'alliçonadora, que li havien transmès els nombrosos entrenadors que l'havien guiat per aquella trajectòria de 26 anys. Tants i tants records que desprenia aquell petit espai: la lesió del Carles, però sobretot el dia que es va tornar a posar els patins, ja recuperat, i el van rebre amb una ovació; l'eufòria després d'aquella remuntada que semblava impossible i que va convertir l'equip en una pinya durant mitja hora; i sobretot la mirada dels companys, abaixada i resignada, aquella tarda després d'un partit guanyat en que els va fer saber que aquella seria la seva última temporada. Es va adonar que allò era més que el seu club de tota la vida. Ja gairebé era una part de la seva família. Va ser en aquell moment, en fer el pas per sortir per últim cop del vestidor i tancar la porta, que va veure clar que era en aquell petit espai on havia jugat els partits més importants. I que, en girar per darrera vegada la clau, allà dins hi deixava tancat un dels seus tresors més grans, només recuperable en el record.